

הנרצית שהודי ישבור את כל הענינים הקשים המוטבעים בו, וכדברי הנעם אלימלך הנזכרים שתכלית ירידת האדם לעולם היא לשבר את הטעויות, ומזה מגיע לאמלוכי קוב"ה על כל אבר אשר דיליה.

קשרו למדרגה זו של והשתווות, שבכדי להגיע
לבח"י השתווותה, לא מלוכי קוב"ה על כל אבר ואבר
דייליה, שמוסר עצמו לגמרי להשי"ת ומבטל כל
מהותו אליו ית', התחלה לזו היא מהראשית, מזה
שמוסר את הראשית להשי"ת. וזה תכלית העבודה

כבי תבוא אל הארץ העליונה

הנשומות וכו' לכל השבוע, להתעדן באבותך
ביבראתך, שהש"ק מעדן את מדות האהבה והיראה
שללא יהיו מוגושמים בכל השבוע. אור השבת מאיר
כיהודי מדות המה והלב ועד מדות האברים עד
ככף רגל. וכחספירור שפ"א צעק הרה"ק הר"ג
מצידנווביל ז"ע שאינו מרגיש קדושת השבת ברגל
שםאלו, ונתברר שהמשמש החליף בטעות ונתן לו
לבוש ברגל שמאל גרב של חול. והיינו שאור
קדושת השבת מגיע עד עקביהם. וכמרומו במאחו"ל
תענית ח:) שמש בשבת צדקה לעניים, שאין עני
אלא בדעת, אבל מאור ש"ק גם הם יכולים להתחזק,
כבי הש"ק הוא בבח"י שם, המairaה על כל הבראה,
מכוכבי השמים העליונים שאורם מאור המשמש ועד
ההמוקמות החשובים ביותר, כמ"כ אור השבת הווא
צדקה לעניים. וזה מה שאחו"ל וייניחו בג"ע שנtan
לו מצות שבת, שאחרי חטא עץ הדעת ביום שני
שנזכרנו בו אדה"ר, והוא הפגש גדול מאוד בכל
הבראה, לא נמצא תרופה למכתו רק וייניחו בג"ע
שנתן לו מצות שבת, שזה הג"ע האמתי עלי אדמות,
שצדיקים יושבים ונוהנים מזווי השכינה, וזה תרופה
עללא לכל החטאיהם והפגמים. וזה פ"י לעבדה היינו
תיקון לששת ימים תעבוד ולשמרה לשומר את יום
השבת לקדרו.

והוא עד דאיתא במד"ר (ב"ר כב, יג), דכשפגע אדם בקיין אחר שהרג את הבן שאל אותו מה נעשה בדיינך, אמר לו עשיתי תשובה ונונטפרת עם קוני, מיד התהיל אדם הראשון לטפח על פניו אמר לך

והיה כי תבוא אל הארץ. איתתא בספה"ק תולדות יעקב יוסף לברא הנצחים בפרשה זו של מצות בכורדים, שהרי התוה"ק היא נצחית, ואיך אפשר לקיים מצוה זו בזמן זהה שאין בית המקדש קיים. אלא דכוונת והיה כי תבא אל הארץ, הינו על ביאת הצדיק לעולם העליון הנקרא ארץ העליונה, והיה לשון שמחה, שםמהה היא לו כאשר עולה לעווה"ב, שבעה"ז סבל והצער ועתה אור לו וטוב לו. ועיי"ש שמספרש עד"ז כל הפרשה, (וכע"ז איתא באואה"ח ה' הק' כאן). ולאור דרכו שהארץ הינו עזה"ב, ייל' עוד שהארץ העליונה הינו שבת, וכדייתא בהקדמת זוה"ק (א): בארצנו דא יומ שבת דאייה דוגמת ארץ החיים שהוא עולם הבא עולם הנשומות. ובמדרש (ב"ר טז,ח) דרישו הפ' ויניחו בגין עדן, נתן לו מצות שבת כמד"א וינה ביום השבעי, לעבדה, ששת ימים תעבוד ולשمرה שמור את יום השבת לקדשו. והיינו לא שהעביר אותו ממקומו לג"ע, אלא באותו מקום שנמצא נתן לו את השבת ומילא היה בגין עדן, כי השבת היא גן עדן עלי אדמות. והנה לכאורה יש להבין אומרו לעבדה ששת ימים תעבוד, שהרי ויניחו בג"ע הינו נתן לו מצות שבת, ומה שייך ששת ימים תעבוד למצות שבת. וייל ע"פ מה שאומרים בשיר השבת "אקסוף נועם שבת וכו', השבת נועם הנשומות והשביעי עונג הרוחות ועדן הנפשות להתעדן בא habitats וביראתך, שיש לפреш שלא רק יומ השבת עצמו הוא נועם הנשומות ועונג הרוחות ועדן הנפשות, אלא שהשפעת ההש"ק מקור הקדושה והברכה משפיעה נועם על

נתיבות

כיתבא

שלום

קעג

העלונים ביותר, ומaira למטה ליהודי היכן שהוא נמצא ובכל השכונות שהוא נמצא, ואפילו עבד ע"ז כדור אנוש, ומשב בתשובה צדקה לעניים, אור השבת מאיר אפילו לעני בדעת. ובכלל מתחז"ל (שבת י:) אל הקב"ה למשה מתנה טוביה יש לי בבית גני שבת שמה וכו', שלכאורה מדווד דוקא שבת נקראת מתנה טוביה ולא שאר מצות, אלא לפ"ש ש"ק מאירה לכל היהודי באשר הוא נמצא, טוביה לכל אחד ואחד, והוא בבח"י עיר מקלט לנוס שמה כל רוצח, יהודי יכול להטעלות בש"ק בכל מצבי ולשוב לשורשו.

השבת היא כאמור מרן בעל דברי שמואל זי"ע, עד"מ להולך בדרך חסכה והוא רוטב מגשים שחדרו עד עצמותיו והוא רועד מקור ורعب וצמא, והגיע לאכסניה המלאה אוור וחמיות ויש שם כל טוב והחליף את בגדיו ואכל ושתה והחיה את نفسه, ומתחדים כוחתו להמשיך בדרכו, בבח"י זו צריך להיות אצל היהודי כל שבת שאחרי שיצא מימי החול שבור ורצוץ בג"ר ימצא בש"ק מנוח להחיה את נפשו. והוא כהמשל המובא במדרשה (סוף פר' שלח) לאחד שהיה מושלך בים, הושיט לו הקברניט את החבל ואמר לו תפוס החבל וזה שחייב היה בידך יש לך חיים, אין החבל הזה בידך אין לך חיים. כתם שבת הוא החבל שנתן הקב"ה ליהודי גם כשהוא בבח"י מושלך בים סוער ואין לו עוד כח להלחם עם גלי הים הסוערים, והגיע עד שעריו מות, שמושיטים לו חבל הצלה, שכל זמן שהחבל הזה בידך יש לך חיים, אך השבת הופכת את כל החיים שלך לחים אחרים. הש"ק היא חבל ההצלה מהמצבים היוצרים ביותר, וככאמור מרן אדרמור' מוהרשרדי זי"ע, ותגורר נתנה לנכענני, השבת היא כהgorת הצלה אפילו למי שעושה מעשה ארץ כגען רח"ל. וכן השבת הוא הזמן של קרבן ביכורים, להעלוות את ראשית פרי האדמה ביכורים לה.

ובזה יתבאר גם עניין סמכות פרשת והיה כי תבא אל הארץ לפרש מחיית עמלק שנאמרה בסוף הפרשה הקודמת, זכור את אשר עשה לך עמלק וגוי, והוא בהנחת ה' אלקיך לך מכל אויבך מסביב תמחה את זכר עמלק, וכך שעד ע"ז בעל הטורים

היא כוחה של תשובה ואני לא הייתי יודע, פתח ואמר מזמור Shir ליום השבת. ובאוורה קשה לשון ונתפזרתי עם קוני, מה שיק פשרות כלפי מעלה, וכן למה פתח ואמר מזמור Shir ליום השבת, מה שיק זה לשבת. וביארנו זאת ע"פ מאמר מרן הס"ק מלקוביץ' זי"ע עה"פ וישם ה' לקין אותן וגוי, שאף שכולל כי נע וננד יהיה בארץ, יתקיים זאת רק ביוםות החול, אבל וישם ה' לפחות אותן והקראת אותן, כמו"ר בינוי ובין בנ"י אותן היא לעולם, שבש"ק חוזר לקדמותו ולמדרגותיו, וזה שאמר קין ונתפזרתי עם קוני בדרך פשרה, כל השבועו הנני נע וננד מוטרד ומובלבל אבל בש"ק אני חזר לנצח. וכך אמר אדה"ר מזמור Shir ליום השבת, היינו מה נראה הוא קדושת השבת, שוגם אחורי שחתא בהריגת אה בכל זאת יש לו בשבת עליה ותיקון, וכמו שאחוז"ל שהשומר שבת ההלכתה אף"י עבד ע"ז כדור אנוש מותלין לו.

זה שאמר הכתוב והיה כי תבא אל הארץ אשר ה"א נותן לך, היינו הארץ העליונה שהיא השבת, שבה זמן עלייה לכל, ואפי' מן המצבים השפלים ביותר ומן הירידות של ששת ימי החול, ולקחת מראשית כל פרי האדמה וגוי, ראשית פרי האדמה מרמז על כל הענינים החומריים המגוונים ביותר, שבשבת ניתן להעלותם גם הם לקרבן לה' ולקדשם. וככאמור מרן הק' מקובין זי"ע עה"פ (שמות לא) ושמרתם את השבת כי קודש היא לכם, שבשבת גם ענייני לכם הם קודש. ואם כדאיתא מהרה"ק רם"מ מויטבק זי"ע, כל תעונג גשמי ישיהודי נהנה ממנו הריחו נרגן מفرد אלף, שעושה פירוד בין היהודי להקב"ה, אכן השבת קודש היא לכם, בה ניתן להעלות גם את ענייני לכם הקדושה, וע"כ נאמר שבשבת להתענג בתענוגים. וכן שבשבת מתקיים עניין הביכורים, וככש"ג ועתה הנה הבאת את ראשית פרי האדמה והנחתו לפני ה' אלקיך, שכבה השבת יכול היהודי לרום את הענינים השפלים ביותר. וכאמור שהשבת היא בבח"י המשמש המAIRה הן את המקומות הגבושים ביותר בבריאות והן את המקומות הנמוסים ביותר בבריאות, כך השבת מאירה במדרגות הגבות, בעולמות

יותר בשבת כך הוא זוכה למחיה עמלק, ולכנן נסכה ממחיה עמלק לוהה כי תבא אל הארץ, להורות שעלה ידי מחיה עמלק מגיע יהודי לגן עדן האמתי עלי אדמות, הגן עדן של נתן לו את השבת. ומרומו במד"א בזורה"ק (ח"ג קמד): שרביה יהודה קרא ליה לרבי שמעון בר יוחאי שבת, מה שבת לה' קודש אוף רשב"י שבת לה' קודש. פ"י הדברים שמה שבת לה' קדש, הינו בדברי הראשית חכמה הנז' שהשבת היא מעין הקדושה ממנה ממשיך יהודי את כל ענני קדושים תהיו, אוף רשב"י שבת לה' קודש, רשב"י הוא מעין הקדושה ליהודי, והוא השפיע והפיין קדושה בעולם, וכדאיתא שיש עניין למוד זה"ק אף אם אין מבנים מה שאומרים, כי נפש הצדיק עטופ בדיורו, והינו שהזהזה"ק משרה רוח של קדושה על היהודי מכחו רשב"י. והמקום גורם שהאור והקדושה של רשב"י ישפייע לנו שבתות מאירים, בכח"י כל זמן שהחבל הוה בידך יש לך חיים, ובכח"י מחייב עמלק שיש שבת, ובכח"י שמש שבת צדקה לעניים, וכמאמור רשב"י (סוכה מה): יכול אני לפטור את כל העולם כולם מן הדין, שזו בח"י שבת שכוכחה אפשר להציל את כל העולם. ושב"ת ר"ת שבת בו תשוב, סגולות השבת מקיפים את כל ענני סור מרע ועשה טוב, והשבת נועם הנשמות והשביעי עונג הרוחות ועדן הנפשות להתעדן באhabitך ויראתך, לעדן את האהבה והיראה שהיהו קודש לה.

מה עניין סמכותם. והענין שע"י מחייב עמלק בא יהורי אל הארץ העליונה היא השבת שהיא גן עדן התחתון עלי אדמות. וכמ"כ בספר באדר משה דהשב"ת עה"כ בגימ"ר מחייב עמלק". זכור את יום השבת לקדשו זכור את אשר עשה לך עמלק הינט זה לעומת זאת, וכשהזה נופל זה. עמלק הוא השורש פורה ראש ולענה של הבריאה כמו"כ מלכמת לה' בעמלק מדור דור, וכמו בכללות העולם כך בפריטות אצל כל אדם ישנו חלק הארץ עמלק, וע"י שיהודי מקיים מחייב עמלק ועורך מקרבו את השורש פורה ראש ולענה הריהו זוכה לשבת. וכמ"כ ע"י שבת יכולם לקיים מחייב עמלק, וכמרומו במד"כ והיה בהניח ה' אלקיך לך מכל אויביך, בהניח הינו כמ"ד וינה ביום השביעי, וכאשר יהודי מרגיש את התענוג של שבת, בח"י בהניח ה' אלקיך לך, או תמה את זכר עמלק, מסוגל הוא לעורך מקרבו את שורש הארץ. וכדאיתא בראשית חכמה עה"פ ויברך אלקיכם את יום השביעי וקידש אותו, שהשבת היא שורש כל הקדושים. השבת היא המעין והמקור שמננו מגיע יהודי לכל ענני קדושה, שرك בכחה נתן להגיון ליעוד של ואתם תהיו לי מלכת כהנים וגוי קדוש. בכל יהודי יש חלק עמלק הוא חלק הארץ השורש פורה ראש ולענה, ולעומת זה יש בכל היהודי את מקור הקדושה של שבת שהוא מעין הקדושה, והם תלויים זב"ז, כמה שיהודי מקיים מחייב את מחייב עמלק לך זוכה לשבת, וכמה שמשיג

ונצעק אל ה"א אבותינו

שועתם אל הא' מן העבודה וישמע א' את נאתם, שככל לשונות אלו אינם של דבר, כי לא היה להם דרגת דבר. וזהו פ"י שועת ענאים אתה תשמע, כמו חז"ל (נדרים מא). אין עני אלא בדעת, העני בדעת איןנו יכול לפתח פיו לדבר כי אם לשוע בקהל פשטוט, ושועת ענאים אתה תשמע. יש מי שאומנם בכל ימות החול שקווע הוא בתרdotיו

ונצעק אל ה' אלקינו אבותינו וישמע ה' את קולנו. איתא בספה"ק דעתך שהיו ישראל במצרים היו בכח"י סגר עליהם המדבר, הינו שסגר עליהם כת הדבר, ולא היו מסוגלים כלל לדבר לפני הש"ת ולהתפלל אליו, וכל פנויותם להש"ת הייתה רק באופן של אנחה ועקה שועה ונאה, כל' הכתוב (שמות ב) ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל